

INLEIDING

Een jaar nadat ik onze zoon had verteld over de pijnlijke gebeurtenis met mijn vader die ik tot die tijd voor hem geheim had gehouden, zei hij dat hij het moeilijk had gevonden om het te verwerken. Kort daarop wilde hij de manchetknopen van zijn grootvader pakken. Hij legde ze terug, omdat ze hem herinnerden aan mijn verhaal.

‘Verscheurde loyaliteit? Is dat wat je voelt?’

‘Ja.’

‘Als je vanaf nu naar die manchetknopen kijkt, mag je de hele mens zien die Grampy was. Hij had niet alleen deze kant die je je nauwelijks kunt voorstellen. Er was ook een andere kant. We hebben allemaal fouten gemaakt; ik ook, jij ook.’

Het feit dat ik dit zo vloeiend en welgemeend over mijn lippen krijg, heb ik te danken aan de keuze die ik heb gemaakt. De keuze om mijn verleden aan te kijken, dwars door het verdriet en de pijn heen. De diepte in.

To set myself free.

Zodat ik er helemaal mag zijn. Zodat de hele mens, heel Fiona Cook, er mag zijn.

Als ik één ding heb geleerd in dat hele proces, is het dat we niet alleen een goede en minder goede kant in ons dragen, maar dat we het liefst alleen